

Szerkesztési Iroda:
Csik-Szereda
Molnár József ügyvéd
irodájában.
hová küldendő a lap szellemi
részét illető minden köz-
lemény.
Kiadóhivatal:
Györgyjakab Márton
könyvkereskedése,
hova az előfizetési pénzek és
hirdetéseik küldendők.

CSIKI LAPOK

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KÖZGAZDASÁGI
HETILAP.

Előfizetési ár:
Egész évre 4 ft.
(Külföldre) 6 ft.
Félévre 2 ft.
Negyedévre 1 ft.
Hirdetési díjak
a legolcsóbban számítottak.
Bélyegdíjért külön minden
beiktatásnál 30 kr.
Nyitási cikkek
soranként 20 kr-ért közöl-
tetnek.

Megjelenik minden szerdán.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
MOLNÁR JÓZSEF.

Egyes lap ára 10 kr.

Petőfi emléke.

Az 1849-iki segesvári csata évfordulóját úgy a nemzet, mint az ország kegyeletos ünnepélylyel ülte meg. Leleplezte Petőfi Sándor szobrát a segesvári megyeház terén, továbbá a segesvári csata színhelyén az ismeretlen honvédek sírján az obeliszket, mely szintén a lánglelkű szabadságharcos emlékének van hivatva külsőleg is megörökíteni.

Nagy és szép ünnepély volt, melyre odusereglettek az ország különböző vidékeiről azok, kik állásuknál vagy lelkük sugallatánál fogva tiltetni akartak Petőfi hazafias szelleme mellett. Pedig a jelenkor mindennek nevezhető inkább, csak nem lelkesülőnek a nagy és szép eszméért. A mai nemzedék gondolkodása sivár és köznapias, úgy, hogy midőn egy-egy nemzeti ünnep közeledik, minden hazafias ember aggodva gondol arra, hogy fog-e sikerülni az, vagy sem.

Petőfi szelleme azonban megmozdította az embereket s látva azt a nemes érzést, mely nyilvánult az emberek lelkében és tetteiben, önként kiálthatott fel minden kételkedő: a nemzet hazafias szelleme nem halt ki, csak szunyadt.

Annyi bizonyos, hogy alig van a világ-hírű írók és költők között is olyan, a ki széles e világon működése és élete tekintetében kiállhatná vele a versenyt. Nemcsak költeményei tették őt híressé, hanem legendaszerű lett a szabadságharcban való részvétele is. Egy mindennapi frázissal élve, futó meteoriként vonult ő át nemzet történetünk egén. Még 1842-ben alig ismert fiatal ember volt s 1849-ben már a szabadságharcért hullott el a csataterén. Nyilvános szereplése alig tartott hét évig, de ezalatt az idő alatt a nemzet lelkét és szívét óriási módon segítette átgymni, felemelni és odatejeszteni, hogy szabadságharcunk a világtörténet szabadságharcainak legfényesebbike volt.

Költeményei telve vannak hazafisággal

és szabadságszeretettel s a szerelemnek is, az emberiség ezen legmozgatóbb érzésének talán ő volt legédesebb dalnoka. Mindezt nemcsak mi magyarok, hanem az egész világot tudja. Bámulják az ő lánglelkét, még inkább azonban a csatában történt elvérzését, melylyel megpecsételte a hazafiságról és szabadságról hangoztatott eszméinek igazságát.

Jó szellem tehát a Petőfi szelleme. Valahányszor olvassuk verseit, valahányszor meglátjuk a segesvári csataterén vagy a segesvári piacon felállított emléket, mindannyiszor erősebben és lelkesültebben fog dobogni a szívünk, mert ő a magyaroké volt s működése és élete olyan példakép, mely ezredre fogja tanítani az ifjúságot, a nőt, a férfit, az aggot arra, hogy mivel tartozunk a hazának.

Felhívás az autonómiai választások ügyében. A kath. egyház autonómiáját szervező gyűlés tagjainak választási módokról szóló szabályzat értelmében a gyergyó-felcsiki választókerület központi bizottsága Csik-Somlyón mult július hó 30-án megalakult és üléseinek határnapjait folyó augusztus hó 11-ére és 26-ára állapította meg. — Előbbi a választók összehívására ellen esetleg felmerülő olyan panaszok elintézésére, melyek a plebáni bizottságoknál orvoslást nem nyertek, utóbbi pedig a beérkező szavazatoknak teljes nyilvánossággal eszközleendő összeszámítása végett. Ennélfogva, mint a központi bizottság elnöke felkérem a plebáni bizottságok elnökeit: sziveskedjenek az összehívott bizottság előtt orvoslást nem nyert panaszokat folyó augusztus 10-éig és a szabályzat értelmében megejtendő választásokról vezetett jegyzőkönyvet pedig folyó augusztus 25-ig a központba, Csik-Somlyóra hozzám juttatni, annival bizonyosabban, mivel a később érkező jegyzőkönyvekben foglalt szavazatok számításba vehetők nem lesznek.

Pál Gábor.

A székely vasut menetrendje ellen jelenben nem lehet panasz, mert a mi a csiki emberek főhaja volt, hogy tudniillik már délután 2 órákor Brassóba legyen és így csatlakozást kapjon

a brassói gyorsvonathoz, teljesült az által, hogy a fürdő időny alatt reggel 8 óra 20 perczkor Csik-Szeredából egy külön vonat indított. Ámde ezen külön vonat csupán augusztus végéig jár és így kívánatos volna, hogy e külön vonat továbbra is fenntartsák s inkább helyette meg lehetne szüntetni a Csik-Szeredából hajnali 3 órakor elinduló vonatot, mely senkinek érdekeit nem mozdítja elő s egészen felesleges. Ugy tudjuk, hogy ez ügyben főispánunk tett is előterjesztést az államvasutakhoz, hol bizonyára figyelembe veszik a jogosult és teljesen indokolt óhajt.

Várossy Gyula és Csikvármegye.

A mult számunkban gyergyói levelezőnk egy meghiusult népgyűlésről számolt be, melyet Várossy Gyula karczfalvi képviselő akart Gyergyó-Szentmiklóson megtartani, de állítólag részvétlenség miatt abba maradt. Tudósításunkkal szemben kötelességünknek tartjuk a képviselő urak az „Ellenzék”-hez küldött következő nyilatkozatát is közölni:

Nyilatkozat. — Gyergyó-Szt.-Miklóson, mután a függetlenségi és 48-as kört megalakítottam, f. hó 23-ra népgyűlést hívtam egybe a piacz térre, hogy a kvóta és 16. §. ellen tiltakozzék a nép. A gyűlés be is jelentetett a szolgabíróságnál, azonban hirtelen megbetegedésem folytán e népgyűlést nem tarthattam meg. Tek. Szerkesztő urat kérem e néhány tájékoztató sor szives közlésére, nehogy a népgyűlés elmaradását az a vidéken élő néhány kormányparti férfi más okból származottnak magyarázza. Hazafias üdvözléssel kész szolgálja, Kolosvárt, 1897. július 25-én, Várossy Gyula, orsz. képviselő.

E nyilatkozat kapcsán felemlítjük a „Magyarország” azon híréit is, hogy Várossy Gyula képviselő ur a jövő évben az egész vármegyében szándékozik függetlenségi köröket alakítani, mely hír az itteni ellenzéki körökben általános meglepetést szült, mert habár Várossy ur csiki képviselő, de mint magyarországi és kistelki plebánus távol lakik innen, nem ismeri bajainkat és szenvedéseinket közvetlen tapasztalásból és így annyi előrelátással és figyelemmel lehetne az idevaló ellenzéki vezetők iránt, hogy mielőtt egy egész megyére kiterjedő akciózt akarna kezdeményezni, legalább kérje ki véleményüket s együttesen tegyék a megállapodást. E nélkül eredményt nem lehet elérni s csak növeli az itteni ellenzék bajait, melyek annál inkább feltornyosulnak, minél inkább erőltetik a tisztán görög tüzes eredményt.

A „CSIKI LAPOK” TÁRGZÁJA.

„Iszom” Gyurka.

— Rajz. —

Ira: Gencsy István.

Lámpással sem lehetne olyan embert találni a faluban, ki más néven tudná szólítani Gyuri bácsit. De az az ember is fehér holló számba megy ám, a ki józanon látta volna ő kigyelmét. Ott van ni, most is úgy keresztetzi az utcát, mintha tánczolna, vagy taszigálnék valakivel. Ha táncz ez, akkor a bor tánczolatja s ha veszekedés, úgy a borral küzd ő kelme. S minthogy a szőlőlében oroszlan vér is van, annál fogva ketséget sem szenved, hogy Iszom Gyurka el fog terülni a földön. A gyermek had köréje csődül, de nem azért hogy fölemeljék, hanem hogy orditozzák az ő nótaját:

„Bort ittam én, boros vagyok
Haza mennék de nem tudok”.

— Nem takarodtok innét? — emeli vereses, kidülledt szeméit a gyermekekre, melyektől megremülnek azok és van szaladás.

— He, he, he! — vigyorog a sárban fetengő és vastag szája a füléig szalad. Nagy részvörös arcai kidüllednek a nevetéstől és közöttük kiemelkedő orra éppen olyan, mint a paprika, melynek hegyére kékítő papirnak levét csepegtetjük...

Addig öröködik, míg talpra tud állani, akkor azonban, hol a kerteket, hol a házakat támogatja, hogy el ne dőljenek azok, miközben szüntelenül dümög:

„Bort ittam én, boros vagyok,
Haza mennék, de nem tudok”.

Rég volt, mikor Csonka Gyurinak hívták. A falu egyik felől ott végződött akkor, hol most a posta sárga épülete áll. „Küjebb,” hol a kastélyszertű gyógyszertár emelkedik, csak egy-két meszes gödröt lehetett látni, körülöttük kőműveseket és napszámosokat: akkor kezdődött ott az építés. A füstös falu templom akkor sem volt nagyobb és mégis elérték benne a legnagyobb ünnepet is. Ma a falunak tizedrésze sem mehet templomba, mivel kicsi már a templom...

Hiába, sok idő telt el azóta. Akkor még délczeleg legény volt Csonka Gyuri, egyáltalán a Csonkákat mindig éptestűeknek ismerték a faluban, csak a lelkük volt valóban — Csonka.

Gyurkának a mája volt nagy. Ha rossz szemet vetettél rá, vagy nem köszöntél úgy, a hogy neki tetszett volna, biztos lehetél róla, hogy este, ha későn mentél haza a korcsmából, Gyurka meglesett, s hogy ezt nem üres kézzel tevő, azt a fejedre potyogó kövek bizonyították — keményen.

Igy haragudott ő egy köszöntésért is, pedig a mult vasárnap, mikor a vargának, Szurok Pálnak lánya és a nagyobb fia (a „szurkos urfi”) mellette mentek el a templomba: „Fogadj Isten” helyett azt válaszoló köszöntésükre:

— „A kisasszony s az urfi
Elment fuszulyka lopni”...

Pedig a lopáshoz a „csipés-harapáshoz” ő értett a legjobban. Ép ezen természeténél fogva gazdája, Nyaku Anti, ki a borszéki mézárások által kialakított „berbécsket” akarta beszállítani, nem vele ment el, hanem napszámost fogadott. S hogy Gyuri meg ne orrolja ezt, elküldé őt a Rivára a csordába.

Ezelőtt való este pedig az történt, hogy Gyuri gazdájához, Nyaku Antihoz beállított Ajtós Pál a falu legdélcegebb, de legszegényebb legénye...

Még világos volt, mikor kijött onnét; az asszony nép még künn ült a kapuk hidjain. Fontak-e, varrtak-e nem tudom, de tény, hogy fűrgébben járt a szájuk, mint kezükben az orsó, vagy a tű.

Hogy mit végzett odabenn Ajtós Pál, azt nem tudta az asszony nép, Pál csak azt látta, hogy a Nyaku Anti lánya ez egyszer nem vízzel, hanem könnyel öntözi a virágokat a kicsi kertben, a hol Palival szokott találkozni esténként egy pár szerelmes szóra. „S gyanították a Pál fenyegetéséből, átkozódásaiból és hirtelen természetéből, hogy a faluban alig hanem nagy égés lesz. Az óvatos Panni asszony rögtön abba is hagyta varrását és a portban nyerőző gyermekcsoportra kiálta.

— Hé! Kalári, Terézai, Mária, Ömrés! Elég volt már a játék! Hordjatok vizet a kádba, keresetek elő a lajtorját, seperjétek össze a papirosat s a szalmát!...

Akkoriban Borszékre csak egyfelől lehetett menni; a Tilalmas határnál végig az orotván, keresztül és onnan ki a Tászk felé.

Hanem ez az út, ott kifelé óriási meredeknek a szélén visz el. Legnagyobb pontjáról letekintve a völgy nyílásba, az alatt levő ember „hegyi törpének” látszik s a hegy oldalán úgy tűnik fel, mint egy óriási lépcsőnek 3 foka. A völgy fekefőrel tehát kanyargás nélkül csak egy óriás tudna feljöni. Legelőbb lépne az első kimagasló sziklára, innen a másodikra, harmadikra. Így lehetséges csakis a feljutás.

Annál könnyebb lejutni.

(Vége köv.)

A segesvári szobor leleplezése.

A segesvári csatatéren levő emlékoszlop és a Segesvár városi Petőfi szobor leleplezése nagy ünnepélyvel véghez ment. A csatásokon fehéregyháza község felett azon a helyen, hol 48 évvel ezelőtt 800 honvéd esett el, s köztük Petőfi is, áll az oszlop, fölötté a kiterjesztett szárnyú ősmagyar turul madár, szájában a kivont honvédkarddal. A csatatéri emléket Alpár Ignác műépítész tervezte. Ez egy ágostonfalvi kövekből épült. 10 méter magas gula, tetejében bronzból készült kiterjesztett szárnyú turul madárral. Felirata egy bronztáblán a következő: „Petőfi Sándornak és az 1849. július 31-iki csatában elesett névtelen hősöknek a nemzeti kegyelet 1897.”

A segesvári szobor 3 méter magas, s Petőfit, mint katonát a hazaszeretet hőjét ábrázolja. A költőt a szónokias állás mutatja, a mint jobbját előre nyújtva, fejét lelkesülten fölemeli s tekintete a távolban révedez. Balja pedig fölkapja a hosszú kardot, mintha bármely pillanatban kész volna rácsapni jobbjával.

A szobor fölirata az egyik oldalon „Petőfi”, hátsó részén pedig: „A szabadságharcz költőjének a nemzeti kegyelet 1897.”

A Petőfi szobor alapjára 4 paizson a költőnek legjellemzőbb verse van bevésve:

Szabadság, szerelem!
E kettő kell nekem.
Szerelmemért fölálodom
Az életet,
Szabadságért fölálodom
Szerelmemet.

Ugyan-e Verssorok 14 nyelven vannak örökítve és pedig: német, olasz, francia, román, latin, angol, örmény, tót, finn, horvát, svéd, spanyol, orosz és török nyelven.

A szobrot Köllő szobrász készítette, kire mint Csikmege szülőföldre büszké lehetünk.

Magának az ünnepélynek igen kedvezett az időjárás, s oly fényesen és impozáns módon sikerült, mely méltó a nagy költő szelleméhez. A nép nagy költőjének tiszteletére megmozdult maga a nép, s a székelység legtávolabbi falmból is elküldte képvisőit. Magában Segesvárt a városban nem igen volt ünnepélyes színezet. Az állami épületeken és iskolákon, no meg azokon a házakon, a hol magyarok laktak volt egy pár nemzeti zászló, a szászok azonban nemcsak zászlót nem tettek ki, de hideg közömbösséggel visszavonultak mindentől. A vendégek nagy része július 31-én Segesvárból indult ki.

A galyakkal, nemzeti zászlóval díszített vonatok lassan indultak el a néma, részvétlen városból, s e pillanatban a két vonat utasai mint egy adott jelle levett kalappal hatalmas hangon kezdték énekelni: „Isten áldd meg a magyart!” Így mentek a vonatok, felrúzva a szászokat, a kik függönyök mögül lesték a magyarok tüntetését.

A fehéregyházi állomásonál leszállt a vonatról az ünnepelő sereg, s gyalog vonult a hegyoldalra, a hol a kardot tartó turul lebeg a magas kőoszlop fölött. És a mint szétnéztünk a messze elterülő völgyben, szívünk földobog a megindulástól. A székelyek! Jönnék a székelyek! A fehéregyházi állomásra egymásután öt hosszú fölzászlózott vonatot robog be, összesen ötezer emberrel. S mialatt ez a tömeg egymás sarkát taposva siet föl, helyet foglalni az emlékkő körül, a székelység helyi országúton megjelenik egy ezer székelység szekérből álló menet, mindegyiken 5—6 ember. Minden szekéren zászló és mezei virágokból font koszorú, asszonyok, leányok fölvirágozva, fölöntiközva, kicsi gyermekeiket is magukkal hozva.

Valami százhatvan székelység falu volt itt képviselve. Szekereiket lent hagyják Fehéregyházán és minden falu a maga zászlója és a falu nevét jelző fölvirágozott táblája körül sorakozva, fölsett a hegyoldalra és ott példás rendben sorakozik az emlékkő körül, a papok és jegyzők vezetése alatt.

A székelyeket Ugron Gábor vezérelte; ő hozta ide az egész udvarhelymegyét, maga is kocsin jött velük a hegyeken keresztül. De ezenkívül jöttek Maros-Tordából, Tordaaranyosból, Csik- és Háromszék megyéből is s szent áhitattal álltak körül az emléket vegyesen.

S a mint ott néztük a székelyek közeledését, egyszerre mintha a hegyek is megelevenedtek volna. A kiknek a kocsikon se jutott hely, asszonyostul, gyermekestül gyalog jöttek el. Az oszlop-tól mérföldekre szállt tekintetünk, s a kigyózó hegyi ösvényeket, az erdők tisztárait mind tele láttuk emberekkel. Szinte félelmes volt a nagy tömegnek ez a közeledése.

Abban a pillanatban, melyben a székelység udvarhelyi dalosok Hymnus-éneke fölcsendült, 10—15.000 zekés atyafi lehetett a csatatéren. Egy nagy kiáltás vonult végig a tömegben és mindenki levette a kalapját, pissenés sem hallatszott s a szép dallam lágy hullámokban szállt szerte az emlékezetes tereken. Aztán elsőnek Sándor László, Nagy-Küküllő megye főispánja mondta el az emlékkő történetét, utána pedig Szász Gerő kolozsvári ref. lelkész mondott nagyszabású költői emelkedettségű beszédet. Ősz feje, hosszú szürke szakáll körül

és feje fölött összehajoltak a régi székelység honvéd zászlók, melyeket öreg honvédek tartottak s fokozták a jelenet hatását.

Szép beszédéből közöljük a következő részeket: „Ezen a téren, ebben a pillanatban Magyarország szive dobog. Hosszu, fáradhatatlan kutató után tudtuk meg, hol ringott bölcsője. Soha sem fogjuk megtudni, hogy itt vagy ott pihenek-e elhalt porai annak a nemzeti szentnek, kinek emlékét lesz hivatva megőrizni e szerény szobor.

A segesvári mező nem a vég, hanem a megdicsőülés kezdete, — fejezte be beszédét a szónok. Nem kriptá, hanem Pantheon. Templom, melyben egész Magyarország leborul és áldja azok emlékét, a kik véruket ontották érte.

Mi, a kik veletek egy sorban küzdöttünk, de a kiknek a gondviselés megengedte, hogy a vénségben, az azóta felnőtt nemzedékekkel együtt leborulhassunk megszentelt emlékek felett, mi lelkesedéssel birteljük a világ négy tája felé, hogy bár még igen sok kívánni való van hátra, de ma már a ti véretek álmán a ti sirotok felett új életnek indult, boldogabb haza zárta neveteket szívébe. Mig egy vértanu lesz, mig egy magyar fog élni ezen a földön: a ti emlékek élni fog.

Sirotok felett lengjen béke! Ez emlék felett örökadjék a kegyelet! Hazánk felett a nagyság, a dicsőség és hazaszeretetek áldásai láttassanak meg, újabb esztendőig. Áldás megdicsőült emlékeken.

Szász Gerő beszéde után ismét Sándor László főispán lépett az emelvényre és átadta a szobrot Lendvai főtisztviselőnek, Nagy-küküllő megye képviselőjének, ki azt átvette.

Végül a temérdek koszorút helyezték el az obeliszken.

Tizenegy óra után ért véget fehéregyházi ünnepély s ekkor indult viasza Segesvárra az ezrekre menő nagy közönség.

A székelység trombitás zenekarok megharsantották a „Rákóczi indulót” s az egész had egyszerre szétterült a völgyben és siető léptekkel igyekezett Segesvárra.

Festői, érdekes látvány volt ez nagyon. Az egyes Emke dalkörök, az udvarhelyi és enyedi kollegium diákjai folyton énekeltek s minden csoportnak meg volt a maga zászlaja, vagy régi 48-as vagy ipartestületi zászló, vagy újonnan készült lobogó. A kocsi tábor is kimozdult Fehéregyházából s a székelyeket jellemző szilaj vágatással, egymás elkerülésével indult Segesvár felé. Országút, vasuti töltés, gyalogutak mind tele voltak néppel.

Ez alatt Segesvárott a szász polgármester (s ez volt a szászóság részvétének egyetlen jele) kidoboltatta, hogy a szoborleleplezés idejére az összes boltokat csukják be. Délelőtt 11-től délután 2-ig tehát minden üzlet zárva volt.

Nagy-Küküllő megye székelysége a Segesvár város közepén emelkedő hegyorom élén áll, előtte kis tér, erre állították a szobrot. Messze látszik a völgybe.

A vármegyeház minden ablaka tele hölgyekkel, a szobor körüli bástyafokot meghívott vendégek töltötték be, lent pedig a város minden terét és útját a honnan föl a szoborra lehetett látni, megszállták a székelység atyafiak.

A szoborra a mai napig az ország minden részéből 461 koszorú érkezett, nem számítva a székelység maga fonta sok ezer koszorúját, a melyeket mind a szobor talapzatára raktak.

Pont 12 órakor megdördültek a magyar iskola udvarán a székelység mozsár ágyuk, mert a szászok a 11 mozsár ágyujukat is megtagadták s azt is Udvarhelyről kellett hozni. A szobornál Bartók Lajos tartotta az ünnepi beszédet, melynek költői részleteiből közöljük a következőket.

Gloria victis!
Dicsőség a legyőzötteknek!
Ti győztetek, a kik elestetek!
S Tied az örök dicsőség, nemzet ébresztő költője, nép talprariasztó dalnoka harcz előtt, bajtársuk a csatatéren, osztályosuk a halálban, közös sirban, főtámadásban, hallhatatlanságban!

Nem Petőfi dicsősége öregbitéséről, hanem a nemzetéről van szó. Szobor és ünnep már ahhoz nem tehet. Taroljon az idő körülünk mindent pusztítva: Petőfi neve oly magassághon fog emlékedni Európá nagy nemzetei előtt, mint Pompeius oszlopa az afrikai sivatagon.

Igen, ez ünnep magasztossága onnan, hogy nem egy költő dicsőségét növeljük, a nagy szellem nagy tettei emlékét emelte örök érczéből: hanem egy egész nemzet, az ezredéves magyar haza büszkesége ragyog föl a mai ünnepen, tudatában annak, hogy a művelt nyugat több ezer éves története lapjain a legtündöklőbb alakok közt a legelső sorban ott ragyog a mi Petőfi Sándorunk, a ki itt halt meg, s itt áll hallhatatlansága jelképében.

Nem, nem a fia Petőfi dicsőségének: az anyamemzetnek örömnapja ez. És lelkesült örömlünet a legmagasztosabb ünnepé varázsolja a hely, hol a nagy ember szentelt emlékének áldozunk.

Idefönn „áll egy szobor, magas hegy tetején” . . . s odalenn, a közel síkon, halt hősi halált ő, a harcz mezején

Nincs költő, kinél a bíráló oly egy lehetne a magasztalással, mint Petőfinél. E költőt csak a legszébb dicsőben lehetne bírálni s jelleme oly egy népeével, hogy minden dicsőret annak is szól. Volt világhírű dalnoka a hazának, volt a szabadságnak, volt a szerelemnek, bornak, a természetnek, családi érzésnek; kitűnő egyikben a magas képzelet, másiban a mély gondolat és érzelem, harmadikban a csillogó humor, negyedikben a sőtét gúny: — de nincs több oly bánya, mint Petőfi szive, mely minden nemes érczet és minden drágakövet megtermett maga, dusabban, mint a többiek: s még kifogyhatatlan egy igazgyöngyben: a tiszta erkölcsi épségben. Mert Petőfi jelleme és költésze a magyar nép maga, — innen szerfletti nagysága és örökvolta.

Ő az Alföldet, — a tiszta Magyarországot, — természetit bűbáját, egyéni, önálló eredetiségét s a nép csodálatos épségét s őserényeit rögzítte meg örökre, de nem bebalzsamozó holt mesterkéltéssel, hanem költészetében élön. És a népiességet emelte legmagasabbra; — mintha az nem is volna művészet, annyira természetes; — művésze hatalmával a népajkon élő őseréjű nyelvet irodalmivá jegeztesítette, hogy ragyogó kristályában gyönyörködjenek a nemzedékek.

Műveinek hangja, eszméi előadása, a kedély elragadó üdesége oly tiszta, mint a tengerszem: azt hinnők, hogy fenekére látunk, de mélységében nincs buvár, a ki leszállhasson. Gondolatolvasáson törli fejét a század vége: itt mindenki tisztán olvassa a gondolatot sorából, s az, összhangzó szépségében mindenkit magához emelve, mindig megmozgatja a nemesebb érzés hurjait. S nem a dölyf magasztaláról tekint az olvasóra. A legegyszerűbb nép fia s legbölcsebb tudós egyformán élvezi bővő zengzete ellenállhatatlan varázsát. Olyan ő, mint a legenda csodatevő Krisztusképe, mely minden embernél, kicsinél és nagynál, egy fővel volt nagyobb (mert az isteni ige előtt is egyformán hajolnak meg a népek milliói s fogadják meg tanítását) — de nagyobbá a keresztfa emelte, melyet viselt életében és melyen kisznevedett az emberiség szent eszméiert.

A durva önkény törpe viadorai azt hiszik, hogy kéjelegve a hatalom kegyomorzsáinak osztogatásában, ők emelkedtek a dicsőség talapzatára, s a nemzeteket igába hajtva, önmagukat emelték föl és korukat tették nagygyá. De azon lelki óriások, a kik magukhoz, nemes lelkületök magasságához emelnek milliőkat; ezek az egyenlőség igaz apostolai!

Beszédét így fejezte be:
Te hoztál össze minket! Nem is tudja egy egyesíteni a nemzet fiait senki, mint Te! A testvérek, magyar és székelység, érted jöttek ide, ki az alföldi síkról, hol születél, szintén a hegyek közé jöttél — meghalni. A nagy Magyarországgé levén bölcsőd, sírod a kis Erdély lón, hogy e szent hamvakkal még egységesebbé tedd az egy hazát, benső kapcsa légy unióknak a nemzeti fejedelmek földével, a Báthoriak, Bethlenek, Bocskaiak, Rákócziak birodalmával!

Eljött hozzád a magyar, kibez így szól: „Talpra magyar, hi a haza!” s a székelység, kibez így szól: „Nem mondom én: előre, székelység! előre mentek úgy is, hősünk!”

Az idő bércei, a századok, a mint Te írad, örökre zengeni fogják neved. Mi azt akartuk megtudni: itt, Erdély e bércei visszhangozzák-e még egy félszázadév nagy és dicső eseményeit, Bem ágyudörgését, Petőfi tárogatóját, a magyar hősk elszánt rohanását a szabadságért, melynek azok is hasznát veszik, a kik ellene voltak?

És egymást végre átölelve, kiáltjuk: „Nem igaz, hogy a magyar testvértelen!”

Bartók hatásos beszéde után a főispán átadta a szobrot Somogyi alispánnak, szóval a Segesvár közepén álló Petőfi-szobrot nem a város, hanem a megye gondozására bizta.

Csodaszép volt azután a székelység elvonulása a szobor előtt. Elől ment Ugron Gábor, utána tódult a tömeg. Mikor a szoborhoz értek, Ugron megállította őket, Pósa Lajos fellépett az emelvényre, s leirhatatlan hatással elszavalt Petőfiről szóló következő gyönyörű versét:

Petőfi! Petőfi! Rázd meg sirhalmodat!
Pendítsd meg elnémult, kettőtört lantodat!
Szakadozott hurján lobogó láng égjen,
Fűrösd meg a lelkünk lánglelked tűzében!
Gyujtad föl a szívünket, mert. óh jaj, kialasik!
Dobogása is már alig-alig hallasik . . .
Tűzet nekünk, tűzet abból a vulkánból:
A szabadság fényes, piros hajnalából!

Te voltál, Petőfi, legelső sugara,
Ragyogó reménye, hajnali csillaga!
A te dalod szülte a szent szabadságot,
Mint a kikelet a mosolygó virágot;
Dalod kovácsolta bilincsből a kardot,
Zugó sivatárban mindig ott viharzott,
Ott csengett, kongott a templom harangjában:
A székelység ágyuknak hömbölgő szavában
Vérrózsákat dobott sötét ég boltjára,
Babért font a honvéd vérsó homlokára,

A segesvári szobor leleplezése.

A segesvári csatatéren levő emlékoszlop és a Segesvár városi Petőfi szobor leleplezése nagy ünnepélyvel véghez ment. A csatasíkon fehéregyháza község felett azon a helyen, hol 48 évvel ezelőtt 800 honvéd esett el, s köztük Petőfi is, áll az oszlop, fölötte a kiterjesztett szárnyú ősmagyar turul madár, szájában a kivont honvédkarddal. A csatatéri emléket Alpár Ignác műpítész tervezte. Ez egy ágostonfalvi kővekből épült, 10 méter magas gula, tetejében bronzból készült kiterjesztett szárnyú turul madárral. Felirata egy bronztáblán a következő: „Petőfi Sándornak és az 1849. július 31-iki csatában elesett névtelen hősöknek a nemzeti kegyelet 1897.”

A segesvári szobor 3 méter magas, s Petőfit, mint katonát a hazaszeretet hőjét ábrázolja. A költőt a szónokias állás mutatja, a mint jobbát előre nyújtva, fejét lelkesülten fölemeli s tekintete a távolban révedez. Balja pedig fölkapja a hosszú kardot, mintha bármely pillanatban kész volna rácsapni jobbójával.

A szobor fölírata az egyik oldalon „Petőfi”, hátsó részén pedig: „A szabadságharcz költőjének a nemzeti kegyelet 1897.”

A Petőfi szobor alapjára 4 paizson a költőnek legjellemzőbb verse van bevésve:

Szabadság, szerelem!
E kettő kell nekem.
Szerelmemért föláldozom
Az életet,
Szabadságért föláldozom
Szerelmemet.

Ugyan-e Verssorok 14 nyelven vannak megőrkítve és pedig: német, olasz, francia, román, latin, angol, őrmény, tót, finn, horvát, svéd, spanyol, orosz és török nyelven.

A szobrot Köllő szobrász készítette, kire mint Csikmegye szülőltjére büszkék lehetünk.

Magának az ünnepélynek igen kedvezett az időjárás, s oly fényesen és impozáns módon sikerült, mely méltó a nagy költő szelleméhez. A nép nagy költőjének tiszteletére megmozdult maga a nép, s a székelység legtávolabbi faluiból is elküldte képvisőit. Magában Segesvárt a városban nem igen volt ünnepélyes színezet. Az állami épületeken és iskolákon, no meg azokon a házakon, a hol magyarok laktak volt egy pár nemzeti zászló, a zászok azonban nemcsak zászlót nem tettek ki, de hideg közömbösséggel visszavonultak mindentől. A vendégek nagy része július 31-én Segesvárból indult ki.

A galyakkal, nemzeti zászlóval díszített vonatok lassan indultak el a néma, részvétlen városból, s e pillanatban a két vonat utasai mint egy adott jelre levett kalappal hatalmas hangon kezdték énekelni: „Isten áldd meg a magyart!” Így mentek a vonatok, felrészva a zászokat, a kik függönyök mögül lesték a magyarok tüntetését.

A fehéregyházi állomásnál szállt a vonatról az ünnepély sereg, s gyalog vonult a hegyoldalra, a hol a kardot tartó turul lebeg a magas kőoszlop fölött. És a mint szétnéztünk a messze elterülő völgyben, szívünk földobog a megindulástól. A székelyek! Jönnek a székelyek! A fehéregyházi állomásra egymásután öt hosszú fölzászlózott vonatot robbog be, összesen ötezer emberrel. S mialatt ez a tömeg egymás sarkát taposva siet föl, helyet foglalni az emlékkör körül, a székelyudvarhelyi országúton megjelenik egy ezer székely székérből álló menet, mindegyiken 5—6 ember. Minden székéren zászló és mezei virágokból font koszorú, asszonyok, leányok fölvirágozva, föl pántlikázva, kicsi gyermekeiket is magukkal hozva.

Valami százhetven székely falu volt itt képviselve. Szekereiket lent hagyják Fehéregyházán és minden falu a maga zászlója és a falu nevét jelző fölvirágozott táblája körül sorakozva, fölsiet a hegyoldalra és ott példás rendben sorakozik az emlékkör körül, a papok és jegyzők vezetése alatt.

A székelyeket Ugron Gábor vezérelte; ő hozta ide az egész udvarhelymegyét, maga is kocsin jött velük a hegyeken keresztül. De ezenkívül jöttek Maros-Tordából, Tordaaranyosból, Csik- és Háromszék megyékből is s szent áhitattal álltak körül az emléket vegyesen.

S a mint ott néztük a székelyek közeledését, egyszerre mintha a hegyek is meglevenedtek volna. A kiknek a kocsikon se jutott hely, asszonyostul, gyermekestül gyalog jöttek el. Az oszloptól mérföldekre szállt tekintetünk, s a kigyózó hegyi ösvényeket, az erdők tisztárait mind tele láttuk emberekkel. Szinte félelmes volt a nagy tömegnek ez a közeledése.

Abban a pillanatban, melyben a székelyudvarhelyi dalosok Hymnusz-éneke fölcsendült, 10—15.000 zekés atyafi lehetett a csatatéren. Egy nagy kiáltás vonult végig a tömegben és mindenki levette a kalapját, piszenés sem hallatszott s a szép dallam lágy hullámokban szállt szerte az emlékeztető tereken. Azután elsőnek Sándor László, Nagy-Küküllőmegye főispánja mondta el az emlékkörtörténetét, utána pedig Szász Gerő kolozsvári ref. lelkész mondott nagyszabású költői emelkedettségű beszédet. Őz feje, hosszú szürke szakáll körül

és feje fölött összehajoltak a régi székely honvéd zászlók, melyeket öreg honvédek tartottak s fokozták a jelenet hatását.

Szép beszédéből közöljük a következő részleteket: „Ezen a téren, ebben a pillanatban Magyarország szive dobog. Hosszu, fáradságtalan küzdelem után tudtuk meg, hol ringott bölcsője, soha sem fogjuk megtudni, hogy itt vagy ott pihennek-e elhalt porai annak a nemzeti szentnek, kinek emlékét lesz hivatva megőrizni e szerény szobor.

A segesvári mező nem a vég, hanem a megdicsőülés kezdete, — fejezte be beszédét a szónok. Nem kripta, hanem Pantheon. Templom, melyben egész Magyarország leborul és áldja azok emlékét, a kik vérüket ontották érte.

Mi, a kik veletek egy sorban küzdöttünk, de a kiknek a gondviselés megengedte, hogy a vénségben, az azóta felnőtt nemzedékekkel együtt leborulhassunk megszentelt emlékek felett, mi lelkeseződéssel hirdetjük a világ négy tája felé, hogy bár még igen sok kívánni való van hátra, de ma már a ti véretek álmán a ti sirotok felett új életnek indult, boldogabb haza zárta neveteket szívébe. Mig egy vértanu lesz, mig egy magyar fog élni ezen a földön: a ti emlékekét élni fog.

Sirotok felett lengjen béke! Ez emlék felett örökdíjként a kegyelet! Hazánk felett a nagyság, a dicsőség és hazaszeretetnek áldásai láttassanak meg, njabb esztendőig. Áldás megdicsőült emlékekben.

Szász Gerő beszéde után ismét Sándor László főispán lépett az emelvényre és átadta a szobrot Lendvai főszolgabíróknak, Nagy-küküllőmegye képviselőjének, ki azt átvette.

Végül a temérdek koszorút helyezték el az obeliszken.

Tizenegy óra után ért véget fehéregyházi ünnepély s ekkor indult vissza Segesvárra az ezrekre menő nagy közönség.

A székely trombitás zenekarok megharsantották a „Rákóczy indulót” s az egész had egyszerre szétterült a völgyben és siető léptekkel igyekezett Segesvárra.

Festői, érdekes látvány volt ez nagyon. Az egyes Emke dalkörök, az udvarhelyi és enyedi kollegium diákjai folyton énekeltek s minden csoportnak meg volt a maga zászlaja, s régi 48-as vagy ipartestületi zászló, vagy újonnan készült lobogó. A kocsis tábor is kimozdult Fehéregyházából s a székelyeket jellemző szilaj vágatással, egymás elkerülésével indult Segesvár felé. Országúton, vasuti töltés, gyalogutak mind tele voltak néppel.

Ez alatt Segesvárott a szász polgármester (s ez volt a szászóság részvétének egyetlen jele) kidoboltatta, hogy a szoborleleplezés idejére az összes boltokat csukják be. Délelőtt 11-től délután 2-ig tehát minden üzlet zárva volt.

Nagy-Küküllőmegye székháza a Segesvár város közepén emelkedő hegyorom élén áll, előtte kis tér, erre állították a szobrot. Messze látszik a völgybe.

A vármegyeház minden ablaka tele hölgyekkel, a szobor körüli bástyafokot meghívott vendégek töltötték be, lent pedig a város minden terét és útját a honnan föl a szoborra lehetett látni, megszállták a székely atyafiak.

A szoborra a mai napig az ország minden részéből 461 koszorú érkezett, nem számítva a székelység maga fonta sok ezer koszorúját, a melyeket mind a szobor talapzatára raktak.

Pont 12 órakor megdördültek a magyar iskola udvarán a székely mozsár ágyúk, mert a zászok a 11 mozsár ágyújokat is megtagadták s azt is Udvarhelyről kellett hozni. A szobornál Bartók Lajos tartotta az ünnepi beszédet, melynek költői részleteiből közöljük a következőket.

Gloria victis!
Dicsőség a legyőzötteknek!
Ti győztetek, a kik elesetek!

S Tied az örök dicsőség, nemzet ébresztő költője, nép talprariasztó dalnok a harc előtt, bajtársuk a csatatéren, osztályosunk a halálban, közös sirban, főtámadásban, hallhatatlanságban!

Nem Petőfi dicsősége öregbítéséről, hanem a nemzetéről van szó. Szobor és ünnep már ahhoz nem tehet. Taroljon az idő körülünk mindent pusztává: Petőfi neve oly magasságban fog emelkedni Európa nagy nemzetei előtt, mint Pompeius oszlopa az afrikai sivatagon.

Igen, ez ünnep magasztossága onnan, hogy nem egy költő dicsőségét növeljük, a nagy szellem nagy tettei emlékét emelte örök érczöböl: hanem egy egész nemzet, az ezredéves magyar haza büszkesége ragyog föl a mai ünnepen, tudatában annak, hogy a művelt nyugat több ezer éves története lapjain a legtündöklőbb alakok közt a legelső sorban ott ragyog a mi Petőfi Sándorunk, a ki itt halt meg, s itt áll halhatatlansága jelképében.

Nem, nem a fia Petőfi dicsőségének: az anyanemzetnek örömnapja ez. És lelkesült örömfunket a legmagasztosabb ünneppé varázsolja a hely, hol a nagy ember szentelt emlékének áldozunk.

Idefönn „all egy szobor, magas hegy tetején” . . . s odalenn, a közel síkon, halt hősi halált ő, a harc mezején . . .

Nincs költő, kinél a bíraltat oly egy lehetne a magasztalással, mint Petőfinél. E költőt csak a legszébb dicsénekekben lehetne bírálni S jelleme oly egy népeével, hogy minden dicséret annak is szól. Volt világhírű dalnoka a hazának, volt a szabadságnak, volt a szerelemnek, bornak, a természetnek, családi érzésnek; kitűnő egyikben a magas képzelet, másikkban a mély gondolat és érzelem, harmadikkban a csillogó humor, negyedikben a sötét gúny: — de nincs több oly bányá, mint Petőfi szive, mely minden nemes érczet és minden drágakövet megtermelt maga, dusabbban, mint a többiek: s még kifogyhatatlan egy igazgyöngyben: a tiszta erkölcsi épségben. Mert Petőfi jelleme és költészete a magyar nép maga, — innen szerfeletti nagysága és örökvolta.

Ó az Alföldet, — a tiszta Magyarországot, — természeti búzáját, egyéni, önálló eredetiségét s a nép csodálatos épségét s őserényeit rögzíté meg örökre, de nem bebalzsamozó holt mesterköltőséggel, hanem költészeteiben élők. És a népiességet emelte legmagasabbra; — mintha az nem is volna művészet, annyira természetes; — művésze hatalmával a népajkon élő őseréjű nyelvet irodalmivá jegeztesítette, hogy ragyogó kristályaiiban gyönyörködjenek a nemzedékek.

Műveinek hangja, eszméi előadása, a kedély elragadó üdesége oly tiszta, mint a tengerszem: azt hinnők, hogy fenekére látunk, de mélységébe nincs buvár, a ki leszállhasson. Gondolatolvasáson föli fejt a század vége: itt mindenki tisztán olvassa a gondolatot soraiából, s az, összhangzó szépségében mindenkit magához emelve, mindig megmozgatja a nemesebb érzés hurjait. S nem a dőlly magaslátáról tekint az olvasóra. A legegyszerűbb nép fia s legbölcsebb tudós egyformán élvezi büvös zengzete ellenállhatatlan varázsát. Olyan ő, mint a legenda csodatevő Krisztusképe, mely minden embernél, kicsinél és nagynál, egy fővel volt nagyobb (mert az isteni ige előtt is egyformán hajolnak meg a népek milliói s fogadják meg tanítását) — de nagyobb a keresztfa emelte, melyet viselt életében és melyen kiszendedett az emberiség szent eszméiert.

A durva önkény törpe viadorai azt hiszik, hogy kéjelegve a hatalom kegyomorzsáinak osztogatásában, ők emelkedtek a dicsőség talapzatára, s a nemzeteket igába hajtva, önmagukat emelték föl és korukat tették nagygyá. De azon lelki óriások, a kik magukhoz, nemes lelkületek magasságához emelnek milliókat; ezek az egyenlőség igaz apostolai!

Beszédét így fejezte be:
Te hoztál össze minket! Nem is tudja ugy egyesíteni a nemzet fiait senki, mint Te! A testvérek, magyar és székely, érted jöttek ide, ki az alföldi síkról, hol születél, szintén e hegyek közé jöttél — meghalni. A nagy Magyarországgó levén bölcsöd, sírod a kis Erdélyé lón, hogy e szent hamvakkal még egységesebbé tudd az egy hazát, benső kapcsa légy unióknak a nemzeti fejedelmek földével, a Báthoriak, Bethlenek, Bocskaiak, Rákócziak birodalmával!

Eljött hozzád a magyar, kibez így szól: „Talpra magyar, hi a haza!” s a székely, kibez így szól: „Nem mondom én: előre, székelyek! előre mentek ugy is, hős fiuk!”

Az idő bércei, a századok, a mint Te irád, örökre zengeni fogják neved. Mi azt akartuk megtudni: itt, Erdély e bércei visszhangozzák-e még egy felszázadév nagy és dicső eseményeit, Bem ágyudörgését, Petőfi tárogatóját, a magyar hősök elszánt rohanását a szabadságért, melynek azok is hasznát veszik, a kik ellene voltak?

És egymást végre átölelve, kiáltjuk: „Nem igaz, hogy a magyar testvértelen!”

Bartók hatásos beszéde után a főispán átadta a szobrot Somogyi alispánnak, szóval a Segesvár közepén álló Petőfi szobrot nem a város, hanem a megye gondozására bizta.

Csodaszép volt azután a székelység elvonulása a szobor előtt. Előtt ment Ugron Gábor, utána tódult a tömeg. Mikor a szoborhoz értek, Ugron megállította őket, Pósa Lajos fellépett az emelvényre, s leirhatatlan hatással elszavalta Petőfiről szóló következő gyönyörű versét:

Petőfi! Petőfi! Rázd meg sirhalmodat!
Pendited meg elnemt, kettőtört lantodat!
Szakadozott hurján lobogó láng égjen,
Füröszd meg a lelkünk lánglelked tüzeiben!
Gyujtsd föl a szívünket, mert, óh jaj, kialanik!
Dobogása is már alig-alig hallaszik . . .
Tüzet nekünk, tüzet abból a vulkánból:
A szabadság fényes, piros hajnalából!

Te voltál, Petőfi, legelső sugara,
Ragyogó reménye, hajnali csillaga!
A te dalod szülte a szent szabadságot,
Mint a kikelet a mosolygó virágot;
Dalod kovácsolta bilincsből a kardot,
Zugó sivatárban mindig ott viharzott,
Ott csengett, kongott a templom harangjában:
A székely ágyúknak tömbőlő szavában
Vérrózsákat dobott öötét ég boltjára,
Babért font a honvéd vérsó homlokára,

félként áll, mindenki ki akarja irtani a másiktól a rossz kedvet és hangulatot, sőt a komolyságot is. Ez az igyekvés, a kiviteli száz féle eszközök, a ravasz-ság előnyei, az üldözés s a boszu líhegése részben összekeverve, részben együttvéve olyan vigsági lázt idézett elő, hogy a confection csata, az olaszok és francziák által kitalált ezen játék, csakugyan elérte az eszme szülemlésekor a teremtők előtt lebegett azt a célt, hogy a togát, a komolyságot itt le kell vetni s a vigságot hagyni kell az ő feltartóztatatlan medrében tobzolni, megvalósítva az igazi és hamisítatlan egyenlőséget az öröm mámorban, legalább néhány órára. Ha már most hozzá vesszük a sétalók felett kihajított serpentin dobálást, mely a különböző papir szalagokból a legnagyobb zavart előidéző rózsasalánzókkal vette körül az arra felé menő különböző csoportokat, ebből fogalmat meríthetni, hogy a zsongódi furdón milyen nagy nap volt „Ős Budavár” ünnepélye. Pedig mindez az időt számítva, a mulatságnak és élvezetnek csak fele volt, mert a másik fele ezután következett t. i. a vacsora olyan világítás és tűzijátékok mellett, a melyhez hasonló csupán az „Ezeregy éjszaka” történetében fordulhatott elő, de ott is csak mesében, míg itt a zsongódi furdón tényleg is szemléletes gyönyörködtetett.

Azt tartja a közmondás, hogy ha a vége jó, akkor minden jó és a fényes ünnepély nagyon bevált, mert vacsora után táncz következett, mely majdnem hajnalig tartott s oly élénk és édes volt, hogy a fiatalok és a nők egyhangulag azt találták, hogy ez volt az ünnepély legjobb pontja. Legyen mindenkinek tetszése szerint, nekem az ünnepély egészében tetszett s az a határtalan jó kedv, mely az egész mulatságnak ezt a jeleget megadta, mindenestre olyan eredmény, melyért a rendezőknek az elismerést és köszönetet minden jelenlévő vonatkozás nélkül megadja.

Trilby.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
MOLNÁR JÓZSEF.
FŐMUNKATÁRS GYERGYOBAN:
VÉRTES LAJOS.
KIADÓ- és LAPTULAJDONOS:
GYÖRGYJAKAB MÁRTON.

Szám 812—1897.
IV. kib.

Hirdetmény.

A Székely vasutak építéséhez Csik-Csatószeg, Madéfalva és Szentkirály községekben szükséges, a nevezet községek hivatalos házánál közszemlére kitett helyszin rajzokban és összeírásokban közelebről megjelölt földterületek kisajátítása az 1881. évi XLI. t.-cz. alapján, kereskedelemügyi m. kir. miniszter ur ő nagyméltóságának f. hó 8-án 39520. számú intézkedésével elrendeltetvén, ezenel közhírré tétetik, hogy a kisajátítási eljárás kezestülvitelére a közigazgatási bizottság részéről Mihály Ferencz főjegyző elnökleite alatt Bőjthy Endre arvaszéki elnök és dr. Fejér Antal tagokból és Bartalis Ágost jegyzőből álló bizottság küldetett ki és a helyszinén megtartandó tárgyalás határnapján Csatószegen f. évi szeptember hó 2-ának d. e. 8 órája, Madéfalván szeptember hó 3-án d. e. 8 órája és Szentmihályon ugyancsak szeptember 3-ának délutáni 2 órája tüzetett ki.

Miről az összes érdekeltek oly figyelmeztetéssel értesítettek, hogy a községek házánál közszemlére kitett helyszinrajzokat és összeírásokat a tárgyalást megelőzőleg 15 napon át betekinthe-tik, továbbá, hogy a kiküldött bizottság a kisajátítási terv megállapítása felett akkor is érdemileg határoz, ha az érdekeltek közül a tárgyaláson senki sem jelennek meg.

A közig. bizottságtól:
Csik-Szeredán, 1897. évi július hó 27-én.

1—3

Mikó Bálint,
főispán.

Szám 6346—1896.
III. kib.

Árverési hirdetményi kivonat.

A gyergyó-szentmiklósi kir. járásbíró-ság, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a Hitel-intézet részvénytársaság gy.-szenmiklósi cég vég-rehajtónak. Tóth Balázs gy.-szárhegyi lakos vég-rehajtást szenvedő elleni 65 frt tőkekövetelés s jár. iránti végrehajtási ügyében a cs.-szeredai kir. törvényszék, (a gy.-szenmiklósi kir. járásbíró-ság) területén levő, Szárhegy község határán fekvő, a gy.-szárhegyi I. R. 166. sz. tjkvben foglalt A + 5999/1. hrsz., az ottani 2763. sz. tjkvben A + 525, 526, 5999/3. hrsz. az ottani 2766. sz. tjkvben A + 527, 528, 529, 8043/2, 16373, 17746, 21542. hrsz. a felvett ingatlanokra az árverést 442 frt-ban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi augusztus hó 23-ik napján délelőtt 9 órakor

Gy.-Szarhegy község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándéko-zók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. törvény-cikk 42 ik §-ában jelzett ár-folyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügy-miniszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbíró-ság, mint telekkönyvi hatóság.

Kelt Gyergyó-Szentmiklós, 1896. deczember hó 1-ik napján.

Páll Venczel,
kir. aljbíró

Erdő-eladás.

Alólirottak ezennel közhírré teszik, hogy a Csik-Madaras II. részben lévő s tulajdonukat képező, ugynevezett Bükkhavas erdő-részen 290 karasztrális hold területen lévő kereskedelmi fenyőfát nyilvános árverésen eladják.

A kir. erdőhivatal becslése szerint holdanként 150 köbméter s az egész területen 43,500 köbmétert, köbméterenként 50 kraj-zár, összesen 21,750 frt becsértéket képvisel.

Ezen erdőterület a székely vasutaktól 10 km. távolságra van.

Venni szándéko-zók a Csik-Dánfalván 1897. augusztus 20-án d. u. 3 órakor Antal Gergely lakásán tartandó árverésre ezennel meghivatnak s kötelesek az árverés megkezdése előtt a 21,750 forint becsérték 10%-át bánatpénz fejében Antal Gergely kezéhez letenni.

Az árverési feltételek nevezetnél bármikor megtekinthetők.

Csik-Dánfalván, 1897. július 20-án.

Antal Gergely, Zsigmond István,
Bálint Ignác.

2—2

Sz. 9—1897

Árverési hirdetmény.

Csik-Csomortán község képviselő testülete által 1897. évi június hó 15-én hozott határozat alapján, alattirt község előljáróság ezennel közhírré teszi, hogy Csomortán község II-ik határ-részében „Borda, dobra sorok északa” nevű erdő-részben a m. kir. erdőhivatal által engedélyezett 208 drb ki-nőtt bükk és fenyő, valamint az azon területen található földön heverő veszendő fák nyílt árverésen Csomortán község határában 1897. évi augusztus hó 15-én d. u. 2 órakor a legtöbbet ígérőnek eladatnak.

Kikiáltási ár 500 frt.

Árverezni szándéko-zók kötelesek a kikiáltási ár 10%-át foglalól, az árverés megkezdése előtt az árverező bizottság kezére készpénzül lefizetni.

Szabályszerű zárt ajánlatok is elfogadhatnak.

A jelen árverésre vonatkozó, a m. kir. erdő-hivatal által is jóvábagyott feltételek, Csomortán község bírójánál bármikor megtekinthetők.

A község előljárósága:

Csik-Csomortánban, 1897. augusztus 1-én.

Becze Ferencz,
k. jegyző.

Nagy Lajos,
bíró.

Kantínost

keresek fűrésztelepemre Búkszádra azonnali belépésre. Munkások létszáma 100.

Feltételek fűrészgyár irodámban meg-tudhatók.

Farkas Márton.

Helyi esetleg kerületi képviselőségeket

keres az

„Alianz”

élet és járadék-biztosító részv.-társ. népbiz-tositási osztálya, a legkedvezőbb feltételek mellett.

Budapest, Andrassy-ut 49.

Leszállított áruk.

Az idény előre haladtával hátor vagyok a városi és vidéki közönség becses figyelmébe ajánlani, hogy az idei szezenből vissza maradt nem régi párti dolgokat mai naptól mélyen leszállítottam, ugymint:

- Cretonok 18 kr.
- Jó mosó voálok 20, 25, 30 és 35 krig.
- Batisztok 35, 40 és 45 krig,
- Ször delének 45 krtól 60 krig.
- 100 cm. széles ször női ruhaszövetek 40 krtól feljebb.
- Továbbá ajánlom kitűnő házi és lilium vásznaimat, mindentéle fehérenemű és használható kiházosítási kelengyét elvátalok 100 frttól 1000 frtig. Női tavaszi és őszi kabátok s gallérokba nagy raktár. Gallér 2 frttól, kabát a legújabb állásu 5 frttól feljebb.
- Mind ezeknek olcsóságáról becses vevőim meggyőződését kérve maradok,

mély tisztelettel

BARCSAY K.

női és férfi divatüzlete

Csik-Szereda.

Temetkezési raktár ércz- és fakoporsó raktár.

HONI IPARI!

A csikszeredai szövődében készült

Függönyök,
Kötények,
Agyterítők,
Asztalterítők,
Asztalfutók,
Tálcaterítők,
Pohártörlok,

Kredenczterítők,
Törülköző-kendők,
Asztalkendők
Betétek,
Szöttések,
Blouz-szövetek.

A mai naptól kezdve, előállítási áron alól 10%-al árusittatnak el.

Ezen kívül nyári, férfi készruhákból, tiszta gyapju férfiruha szövetekből és női mosó szaten, creton stb. kelmékből augusztus havára egy parthiet állítottam össze, melyek beszerzési áron alól is elárusittatnak

SZABÓ MIKLÓS üzletében
Csik-Szeredán.

2—5

HONI IPAR.